

1 NOVEMBER 1929

No. 21

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.”

Hebreë 5 vers 9

DE GEOPENDE DEUR.

„Zie, ik heb eene geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten.” Openb. 3 : 8.

De geopende deur..... door God geopend..... open gehouden door hemelhand! Dat is een aanmoedigend woord in ons mensche-lijk leven, waar wij zoo vaak klagen, dat het ons aan de gelegenheid ontbroken heeft. God verzekert ons hier, dat Hij een geopen-
de deur voor ons gegeven heeft en de verantwoordelijkheid op Zich genomen heeft, haar open te houden.

En daarom legt het óns meteen verantwoordelijkheid op : wat een voorrecht, dat de deur daar open staat voor ons, maar ook : wat een dure plicht, er gebruik van te maken! De gelegenheid onder Hoogere leiding is de hoogste plicht.

Wij maken ons soms diets dat men den godsdienst alleen aan-
vaarden moet met gebogen hoofd, en dat hij niets dan opoffering beteekent. Wie dat gedacht heeft, zij er op gewezen dat Gods uit-
noodiging recht heeft op een hoogere uitlegging. De wijduitstaande scharnieren van ware gelegenheden : de open deur van het op-
waartsche leven getuigen van de hoogste voorrechten, ons ooit geschonken.

Er schijnt in dit tekstwoord tevens een zekere uitdaging te staan. Geen zweempje hier van de zoo veel heerschende idee, dat de ware gelegenheid elk mensch maar ééns in zijn leven op zijn pad tegen-
treedt. De gelegenheid, volgens die theorie, is een gladde aal, die

ons zóó door de vingers glipt. Staat ge op den uitkijk als ze voorbij komt, dan kunt ge haar misschien vangen, als je maar vlug en flink optreedt. Als uw oor maar scherp hoort wanneer zij klopt, doet ge misschien de deur gauw genoeg open om haar binnen te laten. Slechts éénmaal komt de gelegenheid. Pas op!

Wijlen John J. Ingalls, indertijd Senator der Ver. Staten uit Kansas, wijdde aan dat denkbeeld eens een sonnet, dat wij hier vertalen :

'k Ben Meesteresse van het menschlijk lot!
Liefde, fortuin en roem zijn in mijn hand;
'k Loop steden, velden door; begeef mij tot
Het hart der wildernis en 't verste strand;
En trekkend langs paleis en markt en kot,
Klop 'k ongevraagd eenmaal aan ieder pand!

Slaapt gij, ontwaak — of viert ge feest, volg m' eer
Ik henenga. 't Is 't uur van 't lot! Wie gaat
Met mij, terstond, klimt op tot elken staat
Dien 't menschdom zoekt, velt iedren vijand neer,
Behalve 't graf; wijl hij die weifelt, draalt,
In wee en in gebrek ellendig faalt,
Mij vruchtloos zoekt, vergeefs bidt immermeer;
Ik antwoord niet en nimmer keer ik weer!

Men zou hier van een ketterij kunnen spreken omtrent 's levenskansen. Want die theorie kan den toets niet doorstaan. O, zeker, er zijn wel gelegenheden, die zich maar ééns voordoen: wij verzetten ons tegen veralgemeening. Wij willen niet beweren, dat men het ijzer niet moet smeden, terwijl het heet is. Als echter het metaal koud is geworden, maakt de smid het opnieuw heet, schept een nieuwe smeedgelegenheid en, is hij wijs, dan past hij voortaan op, dat hij vlug zijn taak doet. Wij bevelen geen uitstel aan: het heden is er om te werken. Onze groote levenstaak ligt voor ons: vatten wij haar met vasten wil en goeden moed aan. God heeft de deur opengeduwed en houdt haar open. Een geopende deur: dank den hemel. Niemand kan die sluiten: andermaal den hemel dank! Wie voelt niet de inspiratie van het antwoord op Ingall's sonnet, uit de pen van Walter Malone gevloeid, een ander Amerikaan, dat wij hier eveneens vertalen :

Hij doet me onrecht wie zegt: ik kom niet meer,
Als 'k eenmaal klop en gij niet binnen zijt,
Want iedren dag sta 'k aan uw voordeur weer
En roep: „Ontwaak! sta op en win den strijd!”

Klaag niet om schoone kansen die gij mist,
Ween niet om gouden uren van 't weleer,
Elk dagrapport wordt 's nachts door me uitgewischt,
Iedere ochtend geeft een elk nieuw leven weer.

Wees doof en blind en stom voor reeds gesmaakt genot,
 Om vreugd die henenvloog, lach als een kind.
 Mijn oordeel houdt het dood verleên op slot,
 Wijl 't van de toekomst zelfs geen oogenblikje bindt.

Schoon diep in 't slijk, ween niet, noch handenwring.
 Ik leen mijn arm aan wie maar zegt: ik kan!
 Zoo diep zonk nooit een schaamrood boeteling,
 Dat hij zich niet verheffen kon tot man.

Aanschouwt gij uw verleden, bleek van schrik,
 Doet u rechtvaard'ge weervergelding pijn,
 Wend van 't beklad geschiedboek dan uw blik,
 En vind der toekomst bladen vlekloos rein.

Bedrijft gij rouw? Schud af uw tooverspel!
 Of treurt ge om zonden? die wil God vergeven!
 De dag geeft vleuglen om te ontvliên de hel,
 De nacht een ster die leidt ten eeuw'gen leven!

Gods plan zoekt even gretig naar volvoering als Zijn volk maar zoeken kan naar kansen. Wij hebben geen recht, een waarde-bepaling te maken van den uitslag van een menschelijk leven volgens den blooten maatstaf onzer eigene persoonlijke resultaten. God is hierin ook betrokken. Hij heeft rechten en aanspraken bij den uitslag van ieder menschenleven. Het heele verhaal van de door hemelhand geopende deur kan men niet leeren kennen van óns standpunt. Men moet daarbij rekening houden met de plannen van Hem die de deur opende. God staat in de deuropening.

Er is, daarom, zoowel een oordeel als een uitdaging in iedere gelegenheid, die het leven aanbiedt. Daar schuilt veel meer dan een gelegenheid in een gelegenheid. Daar is ook geváár: risico. Risico als men de gelegenheid aangrijpt. Risico als men de gelegenheid verwerpt. Grijpt ge haar aan, dan moet ge ook doen wat zij van u verlangt. Verwerpt ge haar, maak u dan maar gereed om het vonnis te ondergaan.

Schrijver was onlangs onder varensgezellen. Zij vertelden mij van een koopvaardijkapitein, een ouden schoolmakker, die tijdens den wereldoorlog was blijven doorvaren. De open deur der zee levert de gevaren van storm en vloed — altijd. Maar in de oorlogsdagen kwam het mijnengevaar er nog bij. En de koopvaarder liep op een mijn; de kapitein, heel de bemanning, kwam om. Ik weet niet hoe al die varensgezellen over dat voorval dachten, maar in mijne ziel wortelde de overtuiging zich dieper dan ooit, dat gelegenheid en gevaar daar terzelfder tijd aanklopten.

Op de zee des levens dreigt gevaar. Zeker. Kansen, avonturen vormen het leven. Er dreigt heusch gevaar, maar er is kans op

winnen, kans op slagen. Deinst ge terug? Volstrekt niet, als ge gezond van geest zijt. Wij aanvaarden de kansen des levens met gezonde luchthartigheid, die den ernst niet uit het oog verliest. Ook als wij zelf zouden moeten ondergaan in de stormen des levens, zelfs dán nog — zoo gevoelen wij — is het groote levensplan, het ideaal aanvaardbaar. Een Grieksch gedichtje (wij geven een overzetting van een Engelsche vertaling) drukt die houding prachtig uit:

Een hier begraven zeeman, schipbreuk'ling,
 Roept: Kiest de baren vrij!
 Menige bark, hoewel óns schip verging,
 Doorstond het noodgetij.

Een geopend deur! Geopend door de hand Gods. Opengezet door hemelsche belangstelling, die u de volle gelegenheid garandeert. Het leven is gelegenheid. Wij moeten allemaal roeien met de riemen die wij hebben. Gewis. Er wordt niet meer van ons verwacht dan wij kunnen. Maar er wordt van ons verwacht, dat wij trachten, dat wij gebruik maken van de open deur. Daarvoor staat ze open.

K.

DE WONING ONZER ZIEL. *)

Door Muriel Christensen,
 Spanish Fork, Utah.

Gaat waar gij wilt in deze gansche wijde wereld, en gij ontdekt dat de menschen verlangen om niet alleen te leven, maar om hun omgeving te bouwen en te verbeteren. Gaat naar de oudste landen die men kent — Egypte, China, Griekenland of het Roomsche Rijk — en gij zult ruïnen vinden van gebouwen, wonderschoon van ontwerp en constructie. Men ontgraaft in Noord en Zuid Amerika stille resten van tempels en paleizen, door een volk gebouwd dat reeds lang aan de menschelijke herinnering ontgaan is. Gaat van onzen mooien nieuwen staat naar onverschillig welke plaats in de wereld van heden, en gij vindt huizen en paleizen om in te wonen; tempelen en kathedralen om in te aanbidden; stadions, concertgebouwen en theaters voor ontspanning; en praalgraven voor het bijzetten.

En gelijk de menschen deze bouwwerken gebouwd hebben, steen op steen en stuk op stuk, zoo, gedachte op gedachte, daad op daad, en oogmerk op oogmerk, bouwt elk sterveling, niet een stofelijke woon, maar een geestelijke woning, waar zijn ziel in huist. Wij zijn allen bouwers — bouwers van de „woning onzer ziel”. En wij moeten bouwen tot dat woonhuis praat in alle schoonheid

---

*) Deze rede verwierf den eersten prijs in een desbetreffenden wedstrijd voor Amerikaansche „Cleaner Girls”, te Salt Lake City, Juni 1929.

zijner feillooze verhoudingen, of tot stof aan onze voeten verkruimelt.

Weinigen zouden zich tevreden stellen met te wonen in een vochtig en donker hol, of in de smerige atmosfeer van een hut. Toch plaats en velen, door te weigeren de mooie levenswaarheden in zich op te nemen, door te falen om reine gedachten te koesteren en goede daden te verrichten, hun ziel in een hol van duistere geheimzinnigheid. Een mensch kan wonen in een huis dat past voor een koning, en toch zijn ziel persen in een hol, terwijl iemand die in een hol woont, evengoed het woonhuis zijner ziel kan geschikt maken voor een koning.

De wereld moge u oordeelen naar uw stoffelijke woning, maar God, de groote Rechter, geeft daar niet om, en zal u alleenlijk oordeelen naar dat geestelijke woonhuis dat gij voor die ziel, die Hij u gegeven heeft, gebouwd zult hebben. „Bouw gij dan een statiger woning, o, mijn ziel!”

Nu zou alleen een dwaas trachten een huis te bouwen zonder een ontwerp, of, niets van het bouwkundig ontwerpen van een huis afwetend, probeeren zijn eigen woning te ontwerpen. Zoo is het ook bij het bouwen van het woonhuis onzer ziel; wij moeten eerst een ontwerp laten teekenen door iemand die met de bouwkundige eischen eener ziel op de hoogte is. Wie zou nu die Architect anders zijn dan God, de Maker onzer ziel; en wat zou Zijn ontwerp anders wezen dan Zijn Evangelie. God de Bouwmeester heeft altijd een volkomen ontwerp voor het bouwen van de woning onzer ziel gehad, en in den beginne gaf Hij het aan de menscheid, om te bewaken en te koesteren. Doch bedienaars en priesters, zich uitgevend als de bouwmeesters der menschenzielen, namen dit ontwerp, deze zorgvuldig opgemaakte blauwdruk, in hun handen, en eenige der onberispelijke lijnen en verhoudingen van den oorspronkelijken architect wegwisschend, stelden zij er zelf afzichtelijke en onevenredige voor in de plaats. Totdat zij, die trachtten dat woonhuis hunner ziel naar het gewijzigde ontwerp te bouwen, waren als een bouwer die bouwt in den nacht, bemoeilijkt door de donkerte van zonde en ongelooft, niet gesteund door het licht van openbaring. Toen, vanuit de duisternis, en den chaos van den nacht, brak een dageraad los. Een heerlijke dageraad, toen, in het licht van openbaring, God, de Bouwmeester, aan den mensch weer Zijn oorspronkelijk ontwerp teruggaf voor het bouwen van een woning voor zijn ziel. Hij herstelde toen Zijn blauwdruk, hetgeen was de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus — het meest volmaakte ontwerp voor het bouwen van het woonhuis onzer ziel dat ooit geweest is, of ooit zal gevonden worden. Nergens zullen wij een architect vinden die met God vergeleken kan worden. Nergens zullen wij een ontwerp vinden dat evenaart het plan dat God in Zijn barmhartigheid heeft willen herstellen, in een tijd wanneer u en ik het kunnen gebruiken bij het bouwen van onze geestelijke woning.

Een ontwerp echter, onverschillig hoe volmaakt, bouwt nog geen huis. Wij moeten materialen hebben om mee te werken, en veel tijd en moeite worden vereischt om van de ruwe materialen iets moois te maken.

God nu, heeft ons een volmaakt ontwerp gegeven om te volgen. Hij heeft ons het voorrecht gegeven om gedurig tot Hem te komen in gebed en Zijn goddelijken bijstand te zoeken. Hij heeft ons raadgevers geschonken. Hij heeft ons boeken met aanwijzingen gegeven — de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Paarl van Groote Waarde. Maar God zal niet voor ons doen wat naar beschikking de menselijke ziel voor zichzelf moet tot stand brengen. Wat zoudt gij zeggen van een man die, een mooi huis wenschend om in te wonen, het land kocht waarop gebouwd moest worden, zijn ontwerp gevonden had en dan ging zitten wachten tot God zijn huis bouwde? Zoudt gij niet zeggen dat hij zeer dwaas was? En toch treffen wij vaak menschen die, na Gods plan tot zaligheid aanvaard te hebben, de dwaze gedachte opvatten dat hun taak volbracht is en hun geestelijk bestaan geheel en al uitgewerkt en in orde. Dit toch is niet het geval. Voor het bouwen van een stoffelijk huis hebben wij noodig timmerhout, steenen, zand, cement en tallooze andere bouwstoffen. Zelden vinden wij deze materialen bij elkaar voor ons gebruik gereed liggen. Het hout kan komen uit de reusachtige wouden van Maine of Washington. De steen uit New-York of Californië. Het zand van een bergtop of een rivierbodem. Zoo is het met het optrekken van onze geestelijke woning; de gedachten, de oogmerken en de emoties welke de materialen zijn die bij het bouwen worden gebruikt, moeten bijeengebracht van heinde en ver, van hoog en laag in het leven. Van onze studie, onze vrienden, onze reizen, onze overpeinzingen en ons nadenken; uit het leven zelf vergaren wij ze. Wij denken altijd nieuwe gedachten, wij smaken altijd nieuwe gevoelens, wij verrichten altijd daden. Sommige dezer gedachten en gevoelens en daden zijnforsch en mooi en zonder blaam. Doch andere zijn zwak en vlekkelig, en niet zoo mooi. Nu hangt de staat van het gereedgekomen bouwsel in groote mate van de bij het bouwen gebruikte materialen af. Gij zoudt geen slecht materiaal in uw stoffelijk huis verwerken. Verwerkt dan ook geen slechte bouwstoffen in uw geestelijk huis. Wiedt uit die onwaardige gedachten en gevoelens, die onedele daden. Kweekt alleen die gedachten welke verheven zijn, verricht alleen die daden welke het woonhuis uwer ziel zullen opbouwen en niet neerbreken.

Diegene zou inderdaad wijs zijn welke na zijn ontwerp gevonden te hebben en zijn materialen te hebben bijeengebracht, zeide: „Ik zal beginnen met bouwen in de volgende week, of de volgende maand, of het volgende jaar.” En ziet! Terwijl hij wacht strijkt de verslechterende hand van den tijd over zijn goederen, ze bederwend en bevekkend tot zij ongeschikt zijn om bij het bouwen van zijn woning gebruikt te worden. Zoo gaat het met den mensch die

het bouwen van zijn geestelijk huis tot morgen uitstelt. Morgen komt nooit; en de gedachten en gevoelens die heden zoo krachtig en schoon zijn, zijn mogelijk morgen bezoedeld en bedorven. Bouwt dus heden en volbrengt heden. Wanneer men heden niet bouwt en volbrengt, bouwt en volbrengt men in het geheel niet.

Laat ons dan, in ons heden, en door het licht der openbaring, met gebruikmaking van den blauwdruk — welke is het Evangelie van Jezus Christus, door God, den grootsten Bouwmeester, geteekend — het woonhuis onzer ziel bouwen. Laat den grondslag sterk zijn in voornemen en hooggestelde idealen, een verlangen naar het eeuwige leven. Laat de hoeksteen en de muren uw edele daden zijn, saamgemetseld met de kleine dagelijksche levensplichten, en mogen er geen zwakke plekken in zijn, door een onwaardige daad of gedachte. Laat de mooie lijnen en evenredigheid van dat huis een waardeering zijn van alles wat in het leven schoon is. Laat den noksteen uw vreugde zijn, en het dak, uw kronend streven, zal wezen uw geluk.

Laat ons dan, door het gebed des geloofs, een verbinding leggen tusschen onszelf en God, opdat ons woonhuis verlicht worde met het licht van Zijn Heiligen Geest, opdat wij ten allen tijde duidelijk zullen kunnen zien, en onder alle omstandigheden in staat zijn met Hem gemeenschap te onderhouden.

En wanneer de laatste steen geplaatst is, en de laatste daad gedaan, moge dat huis hetwelk wij gebouwd hebben, een zaak van zooveel schoonheid zijn dat allen die het zien zich verwonderen, dat het staan zal als een monument in de komende eeuwen, dat anderen, het ziende, een dergelijk huis zullen wenschen. En moge God, de groote Bouwmeester, onzen beëindigden arbeid goedkeuren, en moge Hij in staat zijn te zeggen: „Gij bouwdet beter dan gij dacht, de woning uwer ziel.”

(„Liahona”).

EEN BEDEVAART.

Ongeveer een half jaar na afloop van schrijvers eerste zending stierven er twee zendelingen in Nederland, die op het Noorderkerkhof te Groningen begraven werden. Jarenlang is het mijn verlangen geweest, een pelgrimsreisje naar de graven van die zendingsmakkers te maken. Onlangs werd dat verlangen bevredigd.

Keurig ziet het rustplekje er uit. In het midden van de vierkante ruimte staat een gedenkzuiltje, in elken hoek een groen denne-boompje. Alles omringd door een netgeschilderd ijzeren hekje. In de stemmige omgeving komt een en ander heel mooi uit.

Misschien heeft een Ster van zooveel jaren terug de opschriften reeds vermeld, maar voor velen onzer tegenwoordige lezers zijn ze ongetwijfeld nieuw. Op de vier zijden leest men achtereenvolgens:

Melvin Hugh Welker
geb. 5 Febr. 1885
te Bloomington, Idaho, Ver. St.
overl. te Groningen
29 April 1906

Abraham J. Gold
geb. 16 Oct. 1882
te Salt Lake City, Utah, Ver. St.
overl. te Groningen
14 Mei 1906

Zendingen van de Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen
Erected by the Netherlands
Missionary Assn., March 1914

Hier rust uw aardkleed,
[heilsgezanten;

In 't geestenoord
Blijft gij met Hemelvolmacht
Het Levenswoord. [planten

Tijdens ons bezoek kwam er een vreemdeling bij ons staan. Aandachtig las hij eerst het versje en toen vervolgens de andere opschriften. Hoevelen zouden in de afgelopen vijftien jaren daar die woorden gelezen hebben? Het zou misschien wel interessant wezen, de verschillende gedachten eens te hooren, die het lezen dier aankondigingen zoo verwekt heeft!

Uw stoff'lijk overschot, heilsboden, ruste in vreê!
Uw eedle geesten zijn niet aan het graf gekluisterd,
Maar deelen waar ze zijn de Blijde Boodschap meê
Aan geestenrijk-gehoor, dat heilsbegeerig luistert.

Uw levenssterren zijn slechts voor deze aard verduisterd;
Ze werpen schijnsel nu op andre levenszee,
Een zoete geest van rust om uwe graven fluistert,
Maar die van werken volgde u ginds op iedre schreê.

Gij gaaft met daad en woord getuigenis van 't Licht,
Opnieuw, door Engliendienst, voor 's menschen heil ontstoken;
Gij zeidet: Isrels God heeft andermaal gesproken,
Heeft Zijne Kerk hersteld, die voor den Heer der heeren
De wegbereidster is, voordat Hij komt regeeren
In 't Duizendjarig Rijk, dat eerlang wordt gesticht.

De twee zendingen op ons kiekje zijn van links naar rechts:
Ouderlingen Claude W. Draayer en Kenneth R. Judd. K.

EEUWFEEST-WEDSTRIJDEN.

Doet allen meel

Om materiaal te verkrijgen voor de in het aanstaande voorjaar uit te voeren programma's, worden prijzen uitgelooft voor het beste oorspronkelijke werk in een van onderstaande velden. De aan beoordeeling te onderwerpen inzendingen worden tot uiterlijk 15 December a.s. aan het Hoofdkantoor te Rotterdam ingewacht, vanwaar zij doorgezonden zullen worden naar Liverpool, Engeland. Leden zoowel als niet-leden der Kerk, in Nederland en daarbuiten, worden van harte aangemoedigd om hun krachten te beproeven. Voor het verkrijgen van de noodige gegevens voor opstellen, ontwerpen, schilderstukken, e.d. verwijzen wij naar de in omloop zijnde door de Kerk uitgegeven tijdschriften, verhandelingen, photo's en leerboeken. Voor zoover de Redactie zelf hiertoe in staat is, is zij bereid om de gevraagde gegevens te verstrekken. De inzendingen kunnen gesteld zijn in elke taal.

Op onderstaand gebied wordt werk verwacht:

1. G e d i c h t e n.
  - a. Op het Eeuwfeest.
  - b. De Organisatie van de Kerk.
  - c. Joseph Smith.
  - d. De Geschiedenis der Kerk.
2. T o o n e e l s t u k k e n.
  - a. Een toneelspel, met tekst, over het Organiseren van de Kerk, niet langer dan 30 minuten.
  - b. Een toneelspel, met tekst, over de Geschiedenis der Kerk, niet langer dan 45 minuten.
  - c. Een toneelspel, met tekst, over het Aandeel der Vrouwen in Organisatie en Geschiedenis der Kerk, niet meer dan 30 minuten.
3. O p s t e l l e n.
  - a. Het karakter van Joseph Smith, niet langer dan 2.000 woorden.
  - b. Honderd Jaren „Mormonisme“.
  - c. De Profeten der Laatste Bedeeling. (Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith en Heber J. Grant.)
4. M u z i e k.
  - a. Muziek voor een Eeuw-lied.

- b. Muziek voor soli, duetten of kwartetten. Elk grooter muzikaal pogen, zooals een oratorium, de Kerkgeschiedenis behandelend, is welkom.
5. **Schilderwerken.**
- a. De Organisatie van de Kerk. (De eerste leden waren: Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, David Whitmer, Peter Whitmer Jr., en Samuel H. Smith. Portretten en andere gegevens worden op verzoek toegezonden, doch het werk moet origineel zijn.)
6. **Beeldhouwwerk.**
- a. Een borstbeeld van Joseph Smith.
b. Een gedenkteeken voor het Eeuwfeest.
7. **Ontwerpen.** (Hoofdzakelijk voor souvenirs, met Eeuwfeest-motieven).
- a. Kalender.
b. Borstspeld en horlogezakje.
c. Bord of vaas. (Met afbeelding van den Tempel, bijvoorbeeld).
d. Kleed of tapisserie, met passend patroon doorweven.
e. Zakdoekjes. (Toepasselijk bedrukt).
f. Plakzegels en briefkaarten. (Briefkaarten met de organisatoren van de Kerk).
g. Medaljon.
h. Souvenir-programma.

Omtrent het onder 2 (c) genoemde tooneelstuk over het Aandeel der Vrouwen in Stichting en Geschiedenis der Kerk, zegt Zr. Leah D. Widtsoe, Presidente der Vrouwen- en Meisjes-organisaties in Europa, o.m. het volgende: „Dit tooneelstuk moet tegen den 15en December ingezonden zijn. (Niet veel tijd!) Dan zal een commissie alle bijdragen uit de zendingen bestudeeren en de beste uitgeven om in het komende Voorjaar deel van het Jubileum-Programma uit te maken. *** Er zou niet veel van de Kerk geworden zijn zonder medewerking en aandeel der vrouwen in het opbouwen ervan, is 't wel? Dit moet naarvoren komen. Ook des Profeten groote gave aan de vrouwen van de wereld — door haar direct van den beginne af als een persoonlijkheid te erkennen, met het recht op haar vrijen wil, als een wezen dat gelijk stond met den man. Deze gedachte moet in het tooneelstuk tot uiting komen.”

Tenslotte: de tijd is beperkt; doet allen Uw best!

EEN VROUW VAN KARAKTER.

Zoowat dertig jaren geleden sprak een kapitein van 't Leger (het leger van de heilssoldaten) eens tot een „Mormoonschen” zendingeling:

„Waarom zoekt ge de geredden? Waarom richt gij u tot menschen, die alreeds voor Jezus werken? Gij ontroofst ons goede krachten: Velen die reeds lange jaren onverflauwd getuigenis geven van de vrede in hunne zielen. Gij omstrikt hen met uw listen, maakt hen diets: de doop is noodig, handoplegging, weet ik meer nog..... Ga als wij tot de verlorenen en ik reik de broederhand u!”

Toen de zending het woord kreeg, had zijn oog een guttig vonkje; toch klonk waardig-kalm zijn antwoord:

„Moet ik andermaal herhalen, dat mijn boodschap is tot a l l e n, zoo tot wie gered zich wanen, als tot wie daar zoeken, tasten in het dikke dwalingsduister? Waterdoop en handoplegging, kerkgezag en hemelvolmacht veegt ge als waardeloos puin ter zijde. En ge veegt den Bijbel mede! Maar wat baat mijn langer praten? Oordeel zelf: ga, vraag de zielen, die aan 't Leger zich onttrokken, of zij 't vroegere schemerduister ruilen voor het Licht van heden? Of geen dieper, voller waarheid hunne harten kwam verblijden? Oogst gehoorzaamheid Gods zegen? Toets het aan de nieuw-bekeerden!”

In diezelfde dagen was het, dat een eertijds vurig strijdster van het hierbedoelde Leger stond getuigenis te geven in een zaaltje der „Mormonen”, in het Amsterdamsche zaaltje.

„'k Was met mijn vriendin”, zoo sprak ze, „op een dag eens met vacantie; in een duinvallei gekomen, hebben wij met volle teugen daar 't natuurschoon ingedronken. 't Was zoo mooi daar, 't was zoo liefelijk, 't stemde ons hart volmaakt tevreden.

„Naderhand zijn wij gaan klimmen, en toen stonden we daar plotseling voor een wonderheerlijk schouwspel: 't vergezicht van strand en water!

„'k Acht het Leger als die duinpan: 'k was gelukkig daar, tevreden, 'k was daar dankbaar, 'k was daar blijde..... Maar nu komt het „Mormonisme” mij een vergezicht ontplooiën, o, onzegbaar grootsch en machtig.....

„Zal 'k weer in die duinpan dalen, zeggen: 't vergezicht bestaat niet!”

Dat was zuster Maria van Waalwijk. Uit Salt Lake City komt het bericht van haar overlijden in den ouderdom van 73 jaren.

Wij hebben zuster Van Waalwijk jarenlang gekend, gekend als een wijze, bezadigde vrouw. Grijs waren haar haren, maar haar harte was steeds jeugdig, vol van ijver. En haar oog — het ziels-oog bedoelen wij — zag nog immer het machtige schouwspel, dat voor ons aardrijk zich ontvouwde toen de Hemel openbaarde wat men het „Mormonisme” noemt. Zij zag het heel klaar en heeft ervan getuigd met daad en woord. Als zendinge heeft zij er van verteld — ze volbracht eene zending in de Noordelijke Staten — én als zichgelijk-blijvend, konsekvent lidmate der Kerk. Een karakteristieke vrouw is van ons heengegaan.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 7.

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass).

(Vervolg).

Ongetwijfeld herkende Zacharias in den voorspelden toekomst van het nog ongeborn kind den grooten voorlooper van wien de profeten verteld hadden en welken de psalmist bezongen had; doch dat zoo iemand een spruit van hem en zijn bejaarde vrouw zou zijn, scheen onmogelijk, in weerwil van de belofte van den engel. De man twijfelde en vroeg waaraan hij zou weten dat hetgeen zijn bezoeker gesproken had, waar was: „En de engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriël, die voor God sta, en ben uitgezonden, om tot u te spreken en u deze dingen te verkondigen. En zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op den dag, dat deze dingen geschied zullen zijn; om dies wil, dat gij mijne woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hunnen tijd.”¹⁾ Toen de hoogst gezegende doch niettemin zwaar geslagen priester ten laatste naar buiten kwam en aan de wachtende menigte verscheen, die over zijn lange wegblijven reeds verwonderd was, kon hij niet anders dan zwijgend de menschen naar huis zenden en door teekens beduiden dat hij een visioen had gezien. De straf voor het twijfelen werkte reeds: Zacharias was stom.

Te zijner tijd werd het kind geboren, daar in het heuvelland van Judea²⁾, waar Zacharias en Elisabeth hun woning hadden; en op den achtsten dag na de geboorte kwam de familie bijeen, overeenkomstig het gebruik en de Mozaïsche bepaling, om den kleine tegelijk met de besnijding een naam te geven.³⁾ Alle voorstellen dat hij naar zijn vader zou worden genoemd, werden door Zacharias terzijde gelegd, die met beslistheid neerschreef: „Johannes is zijn naam”. Hierop werd de tong van den stommen⁴⁾ priester losgemaakt, en vervuld zijnde met den Heiligen Geest, brak hij los in profetie, lof en zang. Zijn geïnspireerde woorden heeft men op muziek gezet en in den dienst zingen vele Christengroepen deze als het Benedictus:

„Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing teweeggebracht Zijnen volke; en heeft eenen hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijnen knecht; gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn; namelijk eene verlossing van onze vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten; opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaders, en gedachtig

1) Lukas 1 : 19, 20.

2) Lukas 1 : 57; vergelijk vers 39.

3) Aanteekening 1, aan het eind dezer les.

4) Aanteekening 2, aan het eind dezer les.

ware aan Zijn heilig verbond; en aan den eed, dien Hij Abraham, onzen vader, gezworen heeft, om ons te geven, dat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreeze, in heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens. En gij, kindeken! Zult een profet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren voor heen-gaan, om Zijne wegen te bereiden; om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, door de innerlijke bewegingen der barnhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte; om te verschijnen dengenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods; om onze voeten te richten op den weg des vredes." 5)

De laatste woorden die Zacharias geuit had, alvorens hij met stomheid werd bezocht, waren woorden van twijfel en ongeloof, woorden waarin hij om een teeken gevraagd had als bewijs der bevoegdheid van iemand die vanuit de tegenwoordigheid des Al-machtigen kwam; de woorden waarmee hij zijn lange zwijgen verbrak waren woorden van lof aan God, in wien hij alle vertrouwen had; woorden die ten teeken stonden voor alle omstan-ders, en waarvan de vermaardheid zich door de streek verbreidde.

De ongewone omstandigheden van de geboorte van Johannes, voornamelijk de maanden die de vader in stomheid doorbracht en zijn plotseling terugontvangen van het spraakvermogen bij het geven van den aangewezen naam, deed velen zich verbazen en sommigen vreezen, vragende: „Wat zal toch dit kindeke wezen?” Toen hij als volwassen man zijn stem verhief in de wildernis, wederom in vervulling van profetie, vroegen de menschen zich af of hij niet de Messias zou zijn. 1) Van zijn leven tusschen kindsheid en het begin zijner openbare bediening, zijnde een periode van ongeveer dertig jaren, hebben wij maar één enkelen opgeschreven zin: „En het kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest, en was in de woestijnen, tot den dag zijner vertoening aan Israël.” 2)

Aanteekening 1. — D e B e s n i j d e n i s, hoewel niet uitsluitend een Hebreeuwsch of een Israëlietisch gebruik, werd tot een stellig vereischte gemaakt door de openbaringen van God aan Abraham, als het teeken van het verbond tusschen Jehova en den patriarch (Gen. 17 : 9-15). Dit verbond sloot ook in het vestigen van Abraham's nakomelingschap als een groote natie, en bepaalde dat in zijn zaad alle geslachten der aarde gezegend zouden worden (Gen. 22 : 18) — een belofte die bewezen is te beduiden dat in dat geslacht de Messias zou worden geboren. De besnijdenis was een verplichting; en om deze reden werd het uitvoeren daarvan

5) Lukas 1 : 68—80.

1) Lukas 1 : 65, 66; zie ook 3 : 15.

2) Lukas 1 : 80.

*twijfel
en
lof*

een nationaal kenmerk. Elk mannelijk kind moest acht dagen na zijn geboorte besneden worden (Gen. 17 : 12; Lev. 12 : 3). Aan deze bepaling inzake den leeftijd ging men zóó streng de hand houden, dat zelfs wanneer de achtste dag op een Sabbath viel, de plechtigheid toch op dien dag verricht moest worden (Joh. 7 : 22, 23). Alle mannelijke slaven moesten besneden worden (Gen. 17 : 12, 13) en zelfs vreemdelingen die onder de Hebreëen vertoefden en met hen aan het Pascha wilden deelnemen, moesten zich aan dien eisch onderwerpen (Exodus 12 : 48). Uit de *Standard Bible Dictionary* nemen wij het volgende over: „De plechtigheid beteekende het afwerpen van onreinheid, als voorbereiding tot het verkrijgen der lidmaatschapsrechten in Israëel. In het Nieuwe Testament, waar de nadruk verlegd werd van het uiterlijke en vormelijke naar den innerlijken en geestelijken kant der dingen, werd eerst verklaard dat het onnoodig was om Heidenbekeerlingen te besnijden (Hand. 15 : 28), en later werd zelfs door Joodsche Christenen met de ceremonie afgedaan”. De gewoonte trad in om een kind den naam te geven wanneer het besneden werd, zooals bijvoorbeeld in het geval van Johannes, den zoon van Zacharias (Lukas 1 : 59).

Aanteekening 2. — *Zacharias' bezoe king*. — Het teeken waarom Zacharias vroeg werd aldus door den engel gegeven: „En zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op den dag, dat deze dingen geschied zullen zijn; om dies wil, dat gij mijne woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hunnen tijd” (Lukas 1 : 20). Sommigen maken uit het verslag van de besnijdenis en het naamgeven van Johannes op, dat de bezochte vader ook doof was, daar het gezelschap hem „wenkte” hoe hij wilde dat zijn zoon genaamd zou worden (vers 62).

(Uit „Jesus the Christ”, door J. E. Talmage).

ZUSTERSHULPVEREENIGING.

Woord van Wijsheid Les No. 10
(Voor de derde week in November).

Voedingsmiddelen die het lichaam schaden.

Net zooals er eenige voedsels zijn die den gebruiker bedriegen, door hem in den waan te brengen dat hij volledig wordt gevoed terwijl dit niet het geval is, zijn er andere die het lichaam in het geheel niet voeden, maar die integendeel als uitgesproken vergiften werken. Het proces is evenwel zóó langzaam, dat men zich van de kwade werking niet bewust wordt vóórdát zich een slechte gewoonte gevormd heeft en iemands gezondheid ondermijnd is.

Anti-voedsels. Deze stoffen, die de mensch nuttigt als spijs en drank, zijn werkelijk vergif en doen als zoodanig hun werk, hetgeen bewezen is door tallooze laboratorium-proeven en in het dagelijksch leven. Thee, koffie, chocolade, cacao, cocoa-cola, tabak en

alle soorten alcoholische dranken bevatten drogerijen welke, wanneer men ze in geconcentreerde hoeveelheden krijgt, ernstig nadeel of zelfs den dood zouden veroorzaken. Indien men ze in kleinere dosissen gebruikt, is het effect niet zoo merkbaar, doch het is er niet minder werkzaam om. Vanwege hun werking mogen ze met recht „anti-voedsels” genoemd worden.

Het Woord van Wijsheid noemt heete dranken als zijnde niet goed voor het lichaam. In de dagen van den Profeet omschreef men den term „heete drank” als doelend op thee, koffie of eenigerlei drank die een drogerij bevat welke inwerkt op hart of zenuwen, een vergroote hartwerking en een gevoel van warmte teweegbrengend. Dit standpunt hebben alle Kerkleiders onderschreven sedert het Woord van Wijsheid het eerst aan modern Israël gegeven werd. In koudere streken is een drank, die warm is van temperatuur, zeer wenschelijk, doch het moet er een zijn die het lichaam opbouwt in plaats van het schade te doen. Een volgende les zal handelen over „Eenige dranken uit het Woord van Wijsheid”.

„Kleine oorzaken hebben groote gevolgen”. In zaken, de gezondheid betreffende, schijnt het lang te duren aler men de eenvoudige waarheid leert dat „kleine oorzaken groote gevolgen hebben”. Het is evenwel te begrijpen dat men in den aanvang van zijn ziekten-studie aandacht schenkt aan de meest brandende vraagpunten, en dat men misschien in zijn ijver tijdelijk den kijk verliest op de ware beteekenis van de schijnbaar onbeteekenende kleinigheden.

Men zou tallooze voorbeelden kunnen aanhalen waar het gebruik van thee, koffie of tabak als geheel onschadelijk wordt beschouwd omdat zich geen directe ziekte-verschijnselen openbaren. Dezelfde soort redeneering zou ons doen aannemen dat stof, in de onderdeelen van een horloge geworpen, geen kwaad doet vóórdat het uurwerk langzamer gaat loopen en andere teekenen van ontredde ring vertoont. In werkelijkheid doen zich zelden groote stoornissen voor totdat er reeds ernstige schade is toegebracht en zelfs dan pas nadat misschien de kans op herstel verkeken is.

E u v e l e n v a n t h e e e n k o f f i e. Men moet niet den indruk krijgen dat het gebruik van thee, koffie en chocolade slechts kleine nadeelen teweegbrengt. Integendeel doen de stoffen niet zelden zeer ernstigen afbreuk aan den gemeenen gezondheids-toestand van den betrokkene; en toch wordt mogelijk terzelfder tijd de juiste oorzaak van de moeite niet onmiddellijk herkend. Als voorbeeld diene het welhaast algemeen voorkomen van verstopping, verbonden aan het gebruik van thee; en traagheid in de darmwerking doet een menigte aandoeningen ontstaan. De uitwerking van thee en koffie op het zenuwstelsel, in het bijzonder op de nieren, is even noodlottig.

V e r g i f f e n i n t h e e e n k o f f i e. Scheikundige ontleding heeft geopenbaard dat in zoowel thee als koffie een groot aantal verbindingen voorkomen die nadeelig zijn voor het men-

schelijk lichaam. Hiervan zijn cafeïne en looizuur hoogst nadeelig. Cafeïne is een bestanddeel, even giftig als nicotine, die men in tabak aantreft. Looizuur is een bestanddeel van eikenschors dat huden in het looiproces tot leer verhardt.

Cafeïne komt in thee voor tot $2\frac{1}{2}$ à 3 pro cent, en in koffie tot ongeveer $1\frac{1}{2}$ pro cent. Practisch 12 pro cent looizuur komt in thee voor, en een veel kleinere hoeveelheid in koffie.

(Slot volgt).

ZENDINGSNIEUWS.

Aangekomen.

Als medearbeider in de Nederlandsche Zending verwelkomen wij Ouderling Herman Bell, van Ogden, Utah, die op den 20en October in ons land is aangekomen. In de Dordtsche gemeente is hij zijn zendingswerkzaamheden begonnen.

Ontslagen.

Eervol ontslagen, met waardeering voor zijn goeden arbeid, is Ouderling Ben Bernards, die enkele maanden, aan zijn vertrek voorafgaand, de Schiedamsche gemeente heeft geleid. Ouderling Bernards vertrok op den 18en October uit Rotterdam naar Zion.

Verplaatst.

Ouderling Nanno Venema is verplaatst van Dordrecht naar Rotterdam, waar hij als koorleider zal optreden.

Gedoopt.

In de maand September 1929 zijn in de Nederlandsche Zending 4 personen gedoopt, t.w. 2 in het Rotterdamsche en 2 in het Utrechtsche district.

In October zijn in het Rotterdamsche district 10 personen door den doop tot de Kerk toegetreden.

Overleden in Zion.

Uit Amerika bereikte ons het overlijdensbericht van Ouderling Edward H. Anderson Jr., in den leeftijd van 22 jaar. Ouderling Anderson arriveerde in het Nederlandsche zendingsveld in September 1926 en werd op 4 December 1928 eervol ontslagen. Hij arbeide als zendeling in o.a. Rotterdam, Amsterdam, Dordrecht, Gouda en Arnhem. Voor zoover de tijding nog niet doorgedrongen is, zullen velen in ons land, die Ouderling Anderson gekend hebben, met leedwezen van diens overlijden kennis nemen.

Op den 27en September j.l. ontsliep te Ogden, Utah, U.S.A., Zuster Edith Volker, geboren Parker, op 68-jarigen leeftijd. Zr. Volker is de echtgenote van Ouderling J. W. F. Volker, die jaren geleden in ons land een zending heeft vervuld. Zr. Volker overleed na een geduldig lichamelijk lijden van twee jaar, en laat, behalve haar echtgenoot, een zoon en drie dochters achter.